

“Ara que ens volen rematar, hem volgut fer reivindicació de país”

Xeic!, amb el nou cantant, Aitor Cugat, al capdavant: “Amb ‘Biberons de combat’ fem un record a la gent que van enviar a la guerra amb 16, 17 o 18 anys”.

La principal novetat d'aquest disc és que incorporeu un nou vocalista, Aitor Cugat. Us ha provat?

—ALBERT BALLESTER: Ha estat un encaix molt ràpid tant del cantant al grup com del grup al cantant. Vam estar buscant una veu que s'assemblés, amb un parlar semblant —per no perdre la identitat que tenim, de les Terres de l'Ebre— i l'Aitor hi encaixava en tots els sentits: no sols amb la veu i l'accent, sinó també amb el tarannà del grup.

—El vostre quart disc, *Batecs*, és fill de les circumstàncies: crisi i país dominen les lletres.

—A. BALLESTER: Sí, hi ha aquests dos vessants. Una part més reivindicativa, per la situació que estem vivint de constants atacs contra la llengua i pel nostre futur com a país, arran de la manifestació de l'11 de Setembre. I una altra part més positiva: tot i la corrupció

El nou cantant de Xeic!, Aitor Cugat, i el baix, Albert Ballester, parlen del nou disc d'aquesta banda de les Terres de l'Ebre, 'Batecs', que presenten a la sala Apolo de Barcelona el 25 d'abril.

que patim i les notícies negres que cada dia surten als mitjans, no volem deixar de dir que s'ha de tenir un bri d'esperança i, per això, la cançó de “Somriures”. De vegades només el fet de somriure és enviar un missatge positiu.

—No només “Somriures”, també “Xala”, “Batecs”, “Agafa'n un”...

—Clar. Es tracta de recordar a la gent que, tot i que cada dia els mitjans ens bombardegen amb notícies negatives, la vida té una part positiva.

—“Quart de segon”, “Funció” o “Agafa'n un” sí que estan contextualitzats en aquesta crisi econòmica.

—A. BALLESTER: Sí, i són una crítica dura.

—A. CUGAT: “Quart de segon” és una crítica a l'Església i al poder que aquesta Església ha ostentat durant molts anys —i que avui dia encara té, desgraciadament. I “Funció” vol denunciar la corrupció i tot el que han fet els bancs... És el que mengem cada dia, però, precisament per això, cal recordar a la gent que no es pot adormir, que cal sortir al carrer.

—Com afecta la crisi el món de la música?

—A. BALLESTER: Sí, perquè ha canviat molt, tant pel que fa a subvencions com per la pujada de l'IVA. Avui dia costa molt que la gent munti qualsevol cosa: concerts, festivals o gravacions.

—Malgrat això, hi ha molta producció discogràfica a Catalunya.

—A. CUGAT: Crec que això són les ganes que tenen tots els grups de tirar endavant i a poc a poc anar remuntant una mica.

—A. BALLESTER: Sí, potser el més assenyat seria esperar un parell d'anys que les coses estiguin més bé... però la gent vol continuar treballant. Aquest any s'editaran molts discos.

—Es pot compaginar la feina de cadascú amb un grup de música?

—A. CUGAT: Sí, tots tenim una altra feina, però per a nosaltres és una via de desconnexió. Si t'agrada i t'ho passes bé... endavant.

—A. BALLESTER: Fa anys que ens hi dediquem i sempre mirem de prioritzar les feines, que a tots ens vagin bé els horaris dels assaigs, el calendari de concerts, etc.

—“Tornarem”, “Festa major” o “Batecs” semblen himnes a la llengua i el país.

—A. BALLESTER: És un canvi respecte a d’altres discos. En els altres, sobretot amb *Birla* –perquè *Sirga* era un recull de poemes d’autors de la Ribera–, hi havia aquest caràcter reivindicatiu però més situat a les comarques de les Terres de l’Ebre, el que ens tocava més de prop. Allò és l’abocador de Catalunya! En canvi, en aquest disc hem volgut cançons reivindicatives però en termes de país. Tal com està el panorama, que ens volen rematar com a país, ens volíem obrir a tot el territori.

—Qui fa les lletres?

—A. BALLESTER: La majoria les he fet jo, excepte dues que són del Joan Farnós.

—Això és una canvi respecte a discos anteriors.

—A. BALLESTER: Sí, als altres discos la majoria de les cançons eren del Joan Farnós i, en aquest, hi he entrat més jo, a nivell compositiu. Sempre hi ha diferències.

—Quines novetats més hi ha en la producció i l’estil d’aquest disc?

—A. BALLESTER: Pel que fa a producció, els altres discos sempre ens els havíem autoproduït i aquí hem tingut l’ajuda externa de Triku –que és el productor de Betagarri i dels primers discos d’Obrint Pas (*Terra* i *La Flama*)– perquè era un productor d’aquell so que volíem aconseguir per al nostre disc.

—Amb Obrint Pas sí que compareu estil i vocabulari: paradís, vosaltres feu “La vida al teu costat” –i ells “La vida sense tu”–... És voluntari?

—A. BALLESTER: Sí, sí. Són referents per a nosaltres. Des de sempre els hem escoltat i els hem anat seguint; igual que Betagarri. És inevitable que s’assemblen alguna cosa. A més, van col·laborar en *Birla*, ens coneixem i ens portem molt bé. I l’Iñaki Ortiz de Betagarri fa veus a *Batecs*, aquesta vegada.

—En Tornarem hi ha una col·laboració del Màrius Serra. Com va anar?

—A. CUGAT: Se li va proposar col·laborar, perquè havia fet l’escrit de l’últim manifest del Correllengua, i de seguida va dir que sí. Li vam enviar la cançó, li va agradar molt i va posar moltes facilitats. Vam anar a casa seva i hi vam estar gravant.

—La lletra és vostra, doncs?

—A. BALLESTER: Sí, la lletra de la cançó és nostra. Li vam proposar de reproduir un extracte del manifest del Correllengua, però finalment es va oferir a fer una gravació més ben feta.

—”Biberons de combat” està dedicada a la batalla de l’Ebre?

—A. CUGAT: Fem un record a la gent que, per desgràcia, va haver d’anar a la guerra amb 16, 17 o 18 anys amb la lleva del biberó i ho situem en l’enfrontament que es va viure en la nostra zona, on va tenir lloc una de les pitjors batalles de la Guerra Civil.

—Els instruments de vent són causa o conseqüència del vostre arrelament ebrenc? Vau voler integrar-los perquè sou de les Terres de l’Ebre o era inevitable venint d’on veniu?

—A. BALLESTER: Com al País Valencià, a les Terres de l’Ebre hi ha una banda o una xaranga a cada poble i ja va ser innat el fet d’incorporar els vents al grup. Primer va ser un saxo i una gralla. Després s’hi va incorporar un trombó i a poc a poc ha anat creixent. Era inevitable.

—”Agafa’n un” és una peça més arrelada a la tradició.

—A. CUGAT: Sí, és la tonada de “La farola” de Miquel del Roig. Li vam proposar com a introducció a “Somriures”, ja que és una cançó que vol contagiar l’alegria i també li vam proposar de participar. Com va acceptar, vam baixar a l’Ametlla i vam estar allí gravant.

—Per què una altra versió d’“El meu avi”?

—A. BALLESTER: Perquè la teníem gravada amb l’anterior cantant i vam pensar de fer aquesta versió amb l’Aitor i adaptar-la a la tonalitat de la seva veu. És com un *bonus track*. És una cançó que en directe ens funciona molt bé.

—Sou un grup que penseu les cançons per al directe?

—Els ritmes de l’*ska* i els instruments de vent la fan molt ballable i en directe funciona molt. El *riff* de vents, l’estrofa... La gent, ni que no es conegui les cançons, es posa a ballar.

Alex Milian

Edicions del País Valencià S.A.

ELTEMPS

Necessita comercial de publicitat

Envieu currículum a

publicitat@eltemps.net

adjunteu-hi fotografia